

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-6S/156/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018201351
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jeannette Hajdinová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2024:1018201351.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

24 BA-6S/156/2018

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jeannette Hajdinovej a členov senátu Mgr. Pavla Ištóka a JUDr. Iny Šingliarovej v právnej veci žalobcu: Slovak Telekom, a.s., IČO: 35 763 469, so sídlom Bajkalská 28, Bratislava, proti žalovanému: Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, so sídlom Hraničná 12, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 00309/2018-Op-6 zo dňa 23. júla 2018, takto

rozhodol:

23 BA-6S/156/2018

I. Správny súd v Bratislave opätovný návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe **z a m i e t a**.

II. Správny súd v Bratislave rozhodnutie žalovaného Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky č. 00309/2018-Op-6 zo dňa 23.07.2018 ako aj rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky č. 00546/2018-Os-6 zo dňa 29.05.2018 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** orgánu verejnej správy prvého stupňa na ďalšie konanie.

III. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

I. Priebeh administratívneho konania

1. Na základe návrhu A. B. zo dňa 26.01.2018 bolo začaté konanie o ochrane osobných údajov podľa tretej hlavy tretej časti zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia žalovaného 23.07.2018 (ďalej len „zákon č. 122/2013 Z.z.“) voči žalobcovi, ako prevádzkovateľovi informačného systému osobných údajov. Konanie sa týkalo podozrenia z neoprávneného sprístupnenia osobných údajov A. B.. V oznámení o začatí správneho konania bola žalobcovi daná možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadril. Bol poučený, že má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie, zúčastniť sa na ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. Žalobca bol oboznámený s obsahom návrhu A. B., pričom bol ešte pred zaslaním oznámenia o začatí daného správneho konania požiadaný o poskytnutie súčinnosti, ktorú poskytol písomnosťami zo dňa 26.02.2018 a zo dňa 26.03.2018. Súčinnosť poskytla aj A. B. písomnosťou zo dňa 12.03.2018 a pán C., ktorému bola chybné doručená časť jej zmluvnej

dokumentácie. Účastníci konania - A. B. a žalobca - si svoje právo podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku žiadnym spôsobom neuplatnili.

2. Vo veci žalovaný viedol konanie o ochrane osobných údajov, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie č. 00288/2018-Os-15 zo dňa 11.05.2018. Žalobca voči nemu nepodal riadny opravný prostriedok a nadobudlo právoplatnosť. Týmto rozhodnutím boli žalobcovi uložené opatrenia na odstránenie nedostatkov a príčin ich vzniku. Dôvodom boli zistenia porušenia ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z., ktorého sa dopustil tým, že nemal prijaté primerané bezpečnostné opatrenia pri spracúvaní osobných údajov, čím porušil povinnosť chrániť spracúvané osobné údaje navrhovateľky vrátane osobitnej kategórie osobných údajov, ako aj osobné údaje ďalších 22 zákazníkov žalobcu. Žalobcovi bolo uložené prijať primerané technické a organizačné opatrenia zodpovedajúce spôsobu spracúvania osobných údajov, najmä doplniť alebo vypracovať pracovné postupy/metodiky v súvislosti s procesom generovania tlačových zostáv do distribúcie a o prijatých opatreniach poučiť oprávnené osoby dotknutých útvarov žalobcu a zabezpečiť vrátenie chybne doručenej zmluvnej dokumentácie v ďalších zistených prípadoch.

3. Žiadosťou o súčinnosť zo dňa 05.02.2018 bol žalobca požiadaný o predloženie zmluvy a dodatku k nej, ktorú uzatvoril s A. B.. Ďalej mal identifikovať osoby na základe telefónnych čísel, ktoré poskytla navrhovateľka. Tiež sa mal žalobca vyjadriť k návrhu navrhovateľky a poskytnúť ďalšie informácie, ktoré s danou vecou súvisia. Na to žalobca listom zo dňa 26.02.2018 okrem iného uviedol, že dňa 16.01.2018 došlo k bezpečnostnému incidentu v oblasti ochrany osobných údajov. Bolo zistené, že pri programovaní došlo k chybe programátora, ktorá spôsobila vloženie zmluvnej dokumentácie A. B. do korešpondencie iného zákazníka. V súvislosti s odstránením tohto stavu a vrátenia cudzej zmluvnej dokumentácie do dispozície žalobcu bol spustený proces doručovania novej dokumentácie prostredníctvom osobnej návštevy u adresátov, s cieľom výmeny zmluvnej dokumentácie. V procese výmeny zmluvnej dokumentácie bol adresát požiadaný o zachovanie mlčanlivosti a zachovanie ochrany tajomstva prepravovaných správ. A. B. bola ponúknutá náhrada škody a kompenzácia za spôsobené problémy. V liste zo dňa 26.03.2018 žalobca uviedol, že dokumentácia A. B. bola vygenerovaná 96 krát, 30 dokumentácií bolo odchytených pred distribúciou a ďalšia bola distribuovaná 66 zákazníkom, pričom 39 z nich vrátilo dokumentáciu a 12 zákazníkov potvrdilo likvidáciu dokumentácie. Celkovo bolo dotknutých 24 zákazníkov, z nich je jedna právnická osoba. Žalobca tiež uviedol, že zabezpečil zmenu vykonávacieho predpisu na zvýšenie kontroly štyroch očí pri programovaní zmien. Z interného prešetrenia bezpečnostného incidentu vyplynul predbežný záver, že k predmetnej udalosti došlo v dôsledku nedbanlivostného konania programátorky pri modifikácii a implementácii zmien vo vývojom prostredí aplikačného programového vybavenia „1doc“. Programátorka uviedla, že ona neurobila žiadnu chybu v kóde. Ďalej je uvedené, že toto tvrdenie programátorky nie je možné objektívne overiť, keďže na vývojové prostredie „1doc“ nie sú v písomnej forme vyhotovené pracovné postupy a ani nie je metodika, ktorá by určovala požiadavku na reінštaláciu a preventívnu administráciu vývojového prostredia. Pre zmeny vykonávané len na základe požiadavky typu ServiceCall nie je ustanovená žiadna metodika, pracovný postup alebo smernica. Nie je pri nich ustanovená postupnosť vykonať regresné testy.

4. Dňa 02.05.2018 bolo žalobcovi doručené oznámenie o začatí správneho konania o uložení pokuty podľa § 68 ods. 2 písm. e/ zákona č. 122/2013 Z.z. za porušenie § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. Žalobcovi bola daná možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia vyjadril. Bol poučený, že má právo navrhnúť dôkazy a ich doplnenie, zúčastniť sa na ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. Dňa 17.05.2018 bolo žalobcovi doručené upovedomenie pred vydaním rozhodnutia. V tomto upovedomení žalovaný uviedol, že v konaní o ochrane osobných údajov začatom na návrh A. B. bolo zistené, že žalobca porušil § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. tým, že nemal prijaté primerané bezpečnostné opatrenia pri spracúvaní osobných údajov zákazníkov, čím porušil povinnosť chrániť spracúvané osobné údaje. Žalobcovi bola daná možnosť vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia, túto však žalobca nevyužil.

5. Žalovaný prvostupňovým rozhodnutím č. 00546/2018-Os-6 zo dňa 29.05.2018 uložil žalobcovi podľa § 68 ods. 2 písm. e/ zákona č. 122/2013 Z.z. pokutu v sume 45.000 € za porušenie § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z., ktorého sa dopustil tým, že porušil povinnosť chrániť spracúvané osobné údaje dotknutých osôb pred ich stratou, neoprávneným prístupom a sprístupnením, ako aj pred akýmkoľvek inými neprípustnými spôsobmi spracúvania, a to osobné údaje zákazníčky A. B., D. E. XX, F. E. G., vrátane osobitnej kategórie osobných údajov obsiahnutých v Zmluve o poskytovaní verejných služieb

z 16.11.2015 a v Dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb – balík služieb z 18.01.2018, najmä jej meno, priezvisko, bydlisko, rodné číslo, dátum narodenia, číslo občianskeho preukazu, štátnu príslušnosť, telefónne číslo, e-mailovú adresu, pohlavie, názov jej zdravotnej poisťovne, podpis a osobné údaje ďalších 22 zákazníkov s bydliskom v H. XX, I. X, A. F. X, J. X, G. B., G. K., H. I. F., C. X, J. X, H. X, G. I., L. F., M. N., I. X, F., O. E. J., F. I., F. X, D. X, A., J. a v Poprade, obsiahnutých v ich zmluvnej dokumentácii, keď túto zmluvnú dokumentáciu zákazníkov s osobnými údajmi hromadne tlačenu dňa 17.01.2018 v prípade A. B. distribuoval 66 iným zákazníkom a zároveň zmluvnú dokumentáciu ďalších 22 zákazníkov distribuoval a doručil iným zákazníkom, čím došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov A. B. vrátane osobitnej kategórie (rodné číslo) a osobných údajov ďalších dotknutých zákazníkov veľkému počtu neoprávnených osôb v rámci celého územia Slovenska a neoprávnenému zásahu do ich práva dotknutej osoby na ochranu súkromia.

6. Proti prvostupňovému rozhodnutiu o pokute podal žalobca včas rozklad, v ktorom okrem iného namietal, že zistenia ohľadom bezpečnostného incidentu mali len predbežný charakter. V podanom rozklade sa tiež domáhal nariadenia ústneho pojednávania na prejednanie veci, keďže ide o oblasť správneho trestania.

7. Napadnutým druhostupňovým rozhodnutím č. 00309/2018-Op-6 zo dňa 23.07.2018 žalovaný podľa § 70 ods. 6 zákona č. 122/2013 Z.z. v spojení s § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „SP“) zmenil prvostupňové rozhodnutie č. 00546/2018-Os-6 zo dňa 29.05.2018 tak, že žalobcovi uložil pokutu podľa § 68 ods. 2 písm. e/ zákona č. 122/2013 Z.z. vo výške 40.000,- €. Pokuta bola uložená za porušenie § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z., ktorého sa žalobca dopustil tým, že porušil povinnosť chrániť spracúvané osobné údaje dotknutých osôb pred ich stratou, neoprávneným prístupom a sprístupnením, ako aj pred akýmkoľvek inými neprípustnými spôsobmi spracúvania, a to osobné údaje zákazníčky A. B., vrátane osobitnej kategórie osobných údajov obsiahnutých v Zmluve o poskytovaní verejných služieb zo 16.11.2015 a v Dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb – balík služieb z 18.01.2018, najmä jej meno, priezvisko, bydlisko, rodné číslo, dátum narodenia, číslo občianskeho preukazu, štátnu príslušnosť, telefónne číslo, e-mailovú adresu, pohlavie, názov jej zdravotnej poisťovne, podpis a osobné údaje ďalších 22 zákazníkov s bydliskom v H. XX, I. X, A. F. X, J. X, G. B., G. K., H. I. F., C. X, J. X, H. X, G. I., L. F., M. N., I. X, F., O. E. J., F. I., F. X, D. X, A., J. a v Poprade, obsiahnutých v ich zmluvnej dokumentácii, keď túto zmluvnú dokumentáciu zákazníkov s osobnými údajmi hromadne tlačenu dňa 17.01.2018 v prípade A. B. distribuoval 66 iným zákazníkom a zároveň zmluvnú dokumentáciu ďalších 22 zákazníkov distribuoval a doručil iným zákazníkom, čím došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov A. B. vrátane osobitnej kategórie (rodné číslo) a osobných údajov ďalších dotknutých zákazníkov veľkému počtu neoprávnených osôb v rámci celého územia Slovenska a neoprávnenému zásahu do ich práva dotknutej osoby na ochranu súkromia. Oproti prvostupňovému administratívne rozhodnutiu bola pokuta znížená z 45.000,- € na 40.000,- € z dôvodu, že počet dotknutých osôb, ktorých sa bezpečnostný incident týkal nemožno vyhodnotiť ani ako priťažujúcu a ani ako poľahčujúcu okolnosť.

II. Žaloba

8. Žalobca sa včas podanou žalobou (24.09.2018) domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 00309/2018-Op-6 zo dňa 23.07.2018, jeho zrušenia spolu s prvostupňovým rozhodnutím žalovaného č. 00546/2018-Os-6 zo dňa 29.05.2018 a vrátenia veci na ďalšie konanie. Alternatívne navrhol, aby správny súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania rozsudkom nahradil výrok preskúmaných rozhodnutí tak, že upustí od uloženia sankcie, pretože účel správneho trestania možno dosiahnuť aj samotným prejednaním veci. Eventuálne, ak správny súd nezistí dôvody pre upustenie od uloženia sankcie, zmení výšku sankcie, pretože vzhľadom na povahu skutku je výška uloženej pokuty neprimerane vysoká. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania. S podanou žalobou žalobca podal aj návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 6S/156/2018-54 zo dňa 12.12.2018 tak, že podaný návrh správny súd zamietol.

9. V podanej žalobe namietal porušenie zásady zákonnosti a poukázal na to, že v zmysle zákona je správnym konaním, v ktorom je možné uložiť pokutu, konanie o ochrane osobných údajov podľa § 62 až 66 zákona č. 122/2013 Z.z. a nie až nasledujúce správne konanie, v ktorom by sa ex post rozhodovalo len o uložení pokuty, ako tomu bolo v tomto prípade. Podľa názoru žalobcu ustanovenie § 70 ods. 6

zákona č. 122/2013 Z.z. nesleduje vytvorenie samostatného konania o uložení sankcie, ale ak sa má sankcia uložiť, má sa tak uskutočniť v správnom konaní o ochrane osobných údajov s tým, že o rozklade v časti výroku ukladajúcom pokutu sa má rozhodnúť najneskôr do 60 dní od jeho doručenia žalovanému.

10. Žalobca bol toho názoru, že žalovaný mal povinnosť prejednať správny delikt v jednom správnom konaní a rozhodnúť o všetkých otázkach jedným rozhodnutím, pričom poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL. ÚS 6/09-158 zo dňa 02.11.2011, z ktorého vyplýva, že rozhodnutie súdu o vine a treste je jedným, neoddeliteľným rozhodnutím, nejde o dve samostatné rozhodnutia, jedno o vine a druhé o treste. Žalobca rozporoval úvahy žalovaného o tom, že predmetom konania o pokute nie je posudzovať správnosť skutkových alebo právnych zistení, ktoré boli predmetom konania o ochrane osobných údajov. Tento záver žalovaného nemá podľa žalobcu oporu v zákone a je v rozpore s dlhodobou judikatúrou.

11. Podľa žalobcu je dvojfázovosť konania, najprv konania o ochrane osobných údajov a následne konania o uložení pokuty, v rozpore s princípom právnej istoty. Ak by aj ustanovenia zákona č. 122/2013 Z.z. v § 62 až § 66 v kontexte § 70 pripúšťali rôzny výklad, vrátane výkladu svedčiacemu dvojfázovému postupu pri ukladaní sankcií, bolo by nutné použiť výkladové pravidlo, ktoré zodpovedá požiadavkám ústavne prijateľného uplatnenia nejasej právnej normy vo vzťahu k adresátovi povinností a s ňou spojennej hrozby sankcie. Žalobca poukázal aj na to, že existuje požiadavka uložiť sankciu v primeranej lehote. Správne orgány sú povinné každú vec vybaviť včas a bez zbytočných prieťahov.

12. Žalobca tiež namietal, že v prípade, ak má byť rozhodnutie o uložení opatrení (právoplatné dňa 04.06.2018) rozhodnutím o zodpovednosti žalobcu za zistený protiprávny stav, a teda akýmsi hmotnoprávnym základom pre rozhodnutie o uložení pokuty (vydané dňa 29.05.2018), potom v čase, keď žalovaný rozhodol o uložení pokuty, nebolo o zodpovednosti žalobcu ešte právoplatne rozhodnuté. V čase vyvodenia zodpovednosti za protiprávne konanie nebol ešte záver o zodpovednosti žalovaného za toto konanie záväzne vyslovený.

13. Žalobca poukázal aj na právo neobviňovať sám seba, čím sa má predísť postupu, ktorým by sa pod zámienkou požadovania súčinnosti získavali podklady slúžiace na neskoršie obvinenie a usvedčenie dožiadanej osoby. Prvok donútenia je daný hrozbou uloženia poriadkovej pokuty. Požadovanie súčinnosti od kontrolovanej osoby pri výkone kontroly je prípustné, avšak táto súčinnosť nemá spočívať v poskytovaní požadovaných podkladov, ale v aktívnom konaní umožňujúcom kontrolu vykonať. Žalobca tiež poukázal na to, že ak sa v priebehu konania zistilo, že protiprávneho konania sa mohla dopustiť aj osoba, ktorú žalobca zapojil do procesu spracúvania osobných údajov, tak bol žalovaný povinný z úradnej povinnosti prešetriť a prejednať aj správny delikt, ktorý mohol byť spáchaný sprostredkovateľom.

14. Žalobca poukázal na skutočnosť, že trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z toho dôvodu je nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v Trestnom zákone a Trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívno-právna zodpovednosť.

15. Žalobca tiež namietal porušenie princípu legitímnych očakávaní a rovnosti pred zákonom. Poukázal na to, že žalovaný v správnych konaniach za posledné tri roky ukladal pokuty v priemernej výške 1.965 € a to aj za porušenia, ktoré boli svojou povahou a dôsledkami závažnejšieho charakteru. Žalovaný v roku 2014 uložil spolu 41 pokút v celkovej výške 44.500 €, pričom priemerná výška pokuty bola 1.085 € a najvyššia pokuta bola vo výške 5.000 €. V roku 2015 žalovaný uložil spolu 28 pokút v celkovej výške 74.950 €, pričom priemerná výška pokuty bola 2.688 € a najvyššia pokuta bola vo výške 8.000 €. V roku 2016 žalovaný uložil spolu 39 pokút v celkovej výške 83.150 €, pričom priemerná výška pokuty bola 2.132 € a najvyššia pokuta bola 7.000 €. V rozhodovacej činnosti správnych orgánov by nemali vznikať excesívne odklony v skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch, pričom nejde len o extrémne odklony v rozhodovaní, ale aj o akékoľvek iné neopodstatnené odklony majúce hoci aj len parciálny charakter. Žalobca poukázal aj na medializované prípady porušenia predpisov o ochrane osobných údajov.

16. Žalobca namietal aj neodôvodnené uplatňovanie absolútnej objektívnej zodpovednosti. Správne delikty právnických osôb sú konštruované na objektívnom princípe, ide teda o uplatnenie tzv. objektívnej

zodpovednosti. Právnická osoba zodpovedá za protiprávny stav, ktorý svojím konaním zapríčinila, a to bez ohľadu na to, či ho chcela spôsobiť alebo nie. Je však potrebné vziať do úvahy potrebu pozitívnoprávnej úpravy liberáčnych dôvodov. Liberačné dôvody by mali byť vždy *expressis verbis* upravené v právnom predpise, pričom za najvšeobecnejší možno považovať ten, podľa ktorého právnická osoba nezodpovedá za správny delikt vtedy, ak preukáže, že vynaložila všetko úsilie, ktoré možno od nej spravodlivo požadovať, aby zabránila porušeniu právnej povinnosti. V tejto súvislosti poukázal na čl. 82 ods. 3 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) (ďalej len „Nariadenie“), na § 38 ods. 3 zákona č. 18/2018 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 18/2018 Z.z.“) aj na judikatúru Krajského súdu v Prahe, podľa ktorej je absolútna zodpovednosť pre administratívne trestanie právnických osôb a podnikajúcich fyzických osôb nevhodná a liberáčne dôvody sú dôležitým nástrojom, ktorého cieľom je predísť aplikácii neúmernej tvrdosti zákona. Ak aj zákon neupravuje žiadne liberáčne dôvody má žalovaný podľa žalobcu prihliadnuť na konkrétne okolnosti prípadu a prispôbiť ich svojmu rozhodnutiu vo veci. Na túto skutočnosť by mal prihliadať pri výbere druhu a výmery sankcie. Právnická osoba by podľa žalobcu nemala zodpovedať za správny delikt vôbec, ak preukáže, že vynaložila všetko možné úsilie, ktoré od nej možno požadovať, aby zabránila porušeniu právnej povinnosti. Ak má ukládanie správnych trestov plniť tiež funkciu všeobecnej a individuálnej prevencie, nemožno ich ukladať v situácii, ktorú zodpovedný subjekt fakticky nemohol ovplyvniť.

17. Žalobca tiež namietal, že skutková veta, tak ako je formulovaná v napadnutých rozhodnutiach, zodpovedá inej skutkovej podstate správneho deliktu spočívajúceho v nesplnení alebo porušení niektorej z povinností základných zásad spracúvania osobných údajov podľa § 5 až § 7 a § 9 až § 12 zákona č. 122/2013 Z.z. Podľa skutkového opisu sankcionovaného správneho deliktu v napadnutých rozhodnutiach, skutková veta podľa žalobcu zodpovedá porušeniu § 10 ods. 2 tretia veta zákona č. 122/2013 Z.z. Výrok napadnutých administratívnych rozhodnutí tiež podľa žalobcu nezodpovedá požiadavke, aby popis skutku uvedený v skutkovej vete výroku o vine bol uvedený tak, aby jednotlivé časti zodpovedali znakom skutkovej podstaty správneho deliktu. Výrok napadnutých administratívnych rozhodnutí je nepreskúmateľný, pretože v ňom nie je správny delikt vymedzený tak, aby sankcionované konanie nemohlo byť zameniteľné s iným konaním. Žalobca poukázal aj na rozdielne znenia výrokov v rozhodnutí o ochrane osobných údajov a rozhodnutiach o pokute; právna kvalifikácia skutku nezodpovedá skutkovému základu protiprávneho konania opísaného v skutkovej vete, čo znamená, že žalovaný sankcionuje skutkovú podstatu správneho deliktu spáchaného neprijatím primeraných bezpečnostných opatrení podľa § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z., no skutková veta, tak ako je formulovaná vo výroku napadnutého rozhodnutia o uložení pokuty, zodpovedá skutkovej podstate správneho deliktu, ktorého znaky sú opísané v § 10 ods. 2 tretia veta zákona č. 122/2013 Z.z. a ktorého skutková podstata spočíva v neoprávnenom poskytnutí, sprístupnení alebo zverejnení spracúvaných osobných údajov z informačného systému prevádzkovateľa. Žalobca rozporoval aj závery žalovaného týkajúce sa rodného čísla a poukázal na to, že na rozdiel od § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z., ktoré zverejnenie rodného čísla zakazovalo bez výnimky, ustanovenie § 78 ods. 3 zákona č. 18/2018 Z.z. zverejnenie rodného čísla pripúšťa v prípade, ak tento všeobecne použiteľný identifikátor zverejní sama dotknutá osoba.

18. Žalobca zdôraznil, že pri rozhodovacej činnosti žalovaného platí, že jeho rozhodnutia musia vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Ak túto povinnosť žalovaný zanedbá, ide o jeden z dôvodov nezákonnosti rozhodnutia. Zásada materiálnej pravdy od žalovaného vyžaduje, aby úplne a presne zistil skutočný stav veci a zaobstaral si potrebné podklady pre rozhodnutie. V napadnutom administratívnom rozhodnutí o uložení pokuty žalovaný uviedol, že v konaní o ochrane osobných údajov zhromaždil všetky relevantné podklady pre rozhodnutie vo veci, získané najmä písomnou súčinnosťou účastníkov konania a jednej fyzickej osoby, ktorej bola chybné distribuovaná a doručená zmluvná dokumentácia A. B. s jej osobnými údajmi. Žalovaný tiež uviedol, že žalobca priznal chybné doručenie zmluvnej dokumentácie, pričom uvedenú skutočnosť potvrdila žalovanému aj iná fyzická osoba, ktorej bol dodatok A. B. doručený a ktorá sa týmto spôsobom oboznámila s jej osobnými údajmi obsiahnutými v danom zmluvnom dokumente. Z odôvodnenia napadnutého administratívneho rozhodnutia o pokute však podľa žalobcu vôbec nevyplýva, že by si žalovaný zaobstaral ďalšie podklady na posúdenie skutkového stavu veci. Z obsahu tohto rozhodnutia podľa žalobcu vyplýva len to, že podkladom pre jeho vydanie boli takmer výlučne vyjadrenia žalobcu, stanoviská A. B. a vyjadrenia jednej osoby, ktorej

boli osobné údaje A. B. omylom doručené. Žalobca v rámci poskytnutej súčinnosti predložil hmotný nosič (USB kľúč) s menným zoznamom 24 dotknutých zákazníkov, ktorých zmluvná dokumentácia s osobnými údajmi bola vložená do dokumentácie iných zákazníkov a následne im aj distribuovaná. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí o uložení pokuty uviedol, že zmluvná dokumentácia A. B. bola distribuovaná 66 zákazníkom, pričom 39 vrátilo dokumentáciu a 12 potvrdilo likvidáciu dokumentácie. Žalovaný však nemá preukázané, či všetka chybné doručená zmluvná dokumentácia, či už A. B. alebo ďalších dotknutých osôb bola vrátená žalobcovi alebo zlikvidovaná. Žalovaný v rozhodnutí o ochrane osobných údajov uzavrel, že žalobca nemal prijaté primerané bezpečnostné opatrenia pri spracúvaní osobných údajov zákazníkov, čím porušil povinnosť chrániť spracúvané osobné údaje navrhovateľky vrátane osobitnej kategórie osobných údajov obsiahnutých v zmluve a dodatku. Z podkladov, ktoré si žalovaný zaobstaral však podľa žalobcu nie je objektívne možné zistiť, či žalobca mal prijaté primerané bezpečnostné opatrenia alebo nie. Zo zozbieraných podkladov nebolo možné podľa žalobcu ani ustáliť záver o tom, že žalobca za toto protiprávne konanie zodpovedá.

19. Žalobca poukázal na skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie o uložení pokuty bolo odôvodnené len konštatovaním, že bolo prihliadnuté na charakter protiprávneho konania a rozsah jeho následkov. V tejto časti ho považuje žalobca za nepreskúmateľné, keďže žalovaný mal uviesť konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali výšku uloženej sankcie. Žalobca považoval úvahy žalovaného o možnom zneužití osobných údajov za hypotetické špekulácie, ktoré nemali oporu v reálnych pomeroch. V tejto súvislosti žalobca poukázal na fakt, že žiadnemu z dotknutých zákazníkov nebola spôsobená žiadna škoda. Zmluvná dokumentácia bola zaslaná iným zákazníkom omylom, pričom tieto osoby nevykonali žiaden aktívny úkon s cieľom neoprávnene sa oboznámiť s cudzími osobnými údajmi. Ide o zákazníkov, s ktorými žalobca uzatváral zmluvný vzťah, nešlo o dlžníkov žalobcu alebo verejnoprávnych fondov a ani osoby, ktoré by odcudzili alebo poškodili telekomunikačné zariadenie alebo zneužili telekomunikačné zariadenie alebo služby. Pri opise dôsledkov porušenia povinností sa žalovaný podľa žalobcu obmedzil len na všeobecné konštatovanie, že pri určovaní výšky pokuty prihliadal na dôsledky porušenia povinností. Žalovaný bol povinný uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia, čo sa nestalo.

20. Žalobca namietal, že zistenia, ktoré sa týkali pochybenia programátora, resp. chyby spôsobenej v rámci vývojového prostredia, mali len predbežný charakter. V rámci administratívneho konania upozornil žalovaného na to, že išlo o predbežný záver, ktorý vyplýval z danej fázy interného prešetrovania bezpečnostného incidentu. Aj tieto predbežné zistenia však podľa žalobcu predstavujú záver, že k bezpečnostnému incidentu došlo v dôsledku neúmyselného konania, s najväčšou pravdepodobnosťou chybou programátora. Programátor poukázal na to, že bezpečnostný incident sa udial pravdepodobne v dôsledku vývojovej chyby. Žalobca však poukázal na skutočnosť, že v rámci administratívneho konania nemožno nekriticky prebrať vyjadrenia programátora, ktorý sa na vzniku bezpečnostného incidentu mohol priamo alebo nepriamo podieľať. Tvrdenia programátora nebolo možné verifikovať. K bezpečnostnému incidentu podľa žalobcu došlo s najväčšou pravdepodobnosťou v dôsledku alebo v priamej súvislosti s činnosťou daného programátora a s najväčšou pravdepodobnosťou aj v dôsledku jeho chyby pri programovaní zmien tzv. identifikačných hárkoch, ktorú neodhalila ani následná kontrola, v dôsledku ktorej bol aplikovaný nesprávny postup a realizáciou úloh prostredníctvom sprostredkovateľa došlo k zaslaní zmluvnej dokumentácie dotknutých zákazníkov iným zákazníkom žalobcu. Podľa žalobcu nemožno očakávať, že daný programátor potvrdí, že chyba nastala v dôsledku jeho konania a nepotvrdí svoj podiel pričinenia sa na vzniku chyby, ktorá spôsobila bezpečnostný incident. Žalobca sa nestotožnil so závermi žalovaného, že nemal prijaté žiadne dostatočné bezpečnostné opatrenia, ktoré mohli zamedziť vzniku porušenia vo forme bezpečnostného incidentu a neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov dotknutých osôb. Tento záver žalovaného je podľa žalobcu arbitrárny a nepodložený žiadnymi dôkazmi. Žalobca na základe identifikovania určitých nedostatkov v už existujúcich pracovných postupoch len zvýšil, resp. posilnil už uplatňovaný princíp kontroly štyroch očí. Týmto si žalobca dôsledne splnil svoju zákonnú povinnosť zabezpečovať aktualizáciu prijatých bezpečnostných opatrení, a preto to nemôže byť vyhodnocované ako pritažujúca okolnosť, resp. ako naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu.

21. Ďalšou námietkou žalobcu bolo nenariadenie ústneho pojednávania, napriek tomu, že o to žiadal v podanom rozklade. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sž/157/96 zo

dňa 05.02.1997, z ktorého vyplýva, že ak účastník správneho konania nebol vypočutý ku skutočnostiam tvoriacim predmet správneho konania a správny orgán ani inými dôkazmi nezistil skutočný stav veci, je to dôvod na zrušenie rozhodnutia správneho orgánu. Toto procesné právo je obzvlášť dôležité v správnom konaní, ktoré má charakter konania o trestnom obvinení.

22. Žalobca namietal aj formuláciu skutočnosti, že zmluvná dokumentácia 23 dotknutých zákazníkov bola doručovaná iným 740 zákazníkom. Toto konštatovanie v napadnutom administratívnom rozhodnutí vyznieva zavádzajúco, ako keby bola zmluvná dokumentácia každého z 23 dotknutých zákazníkov zaslaná všetkým 740 iným zákazníkom. Zo súboru typu Excel, ktorý žalobca v priebehu administratívneho konania predložil žalovanému vyplýva, že ku každému dotknutému zákazníkovi je možné priradiť iný počet zákazníkov, ktorým bola zmluvná dokumentácia doručená.

23. Žalobca taktiež namietal porušenie zákazu retroaktivity a uviedol, že ustanovenie o časovej pôsobnosti upravuje možnú konkurenciu viacerých zákonov a pri posudzovaní trestnosti činu a ukladaní trestu sa použije ten zákon, ktorý je pre páchatela priaznivejší (obdobne § 84 Trestného zákona).

24. Žalovaný nezohľadnil skutočnosti, že žalobca splnil povinnosť pri porušení ochrany osobných údajov podľa § 56 ods. 5 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení účinnom ku dňu vzniku bezpečnostného incidentu (ďalej len „zákon č. 351/2011 Z.z.“) tým, že bezodkladne oznámil Úradu pre reguláciu elektronických komunikácií a poštových služieb porušenie ochrany osobných údajov a nad rámec svojich zákonných povinností informoval dotknutých účastníkov o porušení ochrany osobných údajov aj o prijatých opatreniach na nápravu. Za bezpečnostný incident sa každému dotknutému zákazníkovi ospravedlnil a každému z nich ponúkol nespoplatňovanie súvisiacej služby po dobu 12 mesiacov a kompenzáciu nákladov spojených s riešením tohto incidentu. Bezodkladne kontaktoval všetkých neoprávnených príjemcov s cieľom oboznámiť ich so vzniknutou situáciou a písomne ich upozornil na povinnosť zachovávať tajomstvo prepravovaných správ a povinnosť mlčanlivosti o osobných údajoch. Zabezpečil spätný zber chybné distribuovaných zásielok, preškolil dotknutých zamestnancov a prijal organizačné opatrenia, aby sa opakovaniu podobnej chyby v budúcnosti zabránilo. Poukázal na to, že jednotlivé kritériá určovania druhu a výmery sankcie pritom nemajú charakter priťažujúcich alebo poľahčujúcich okolností, ale ide o kritériá, ktoré sa na správny delikt v medziach zistených skutočností buď aplikujú alebo nepoužijú. Orgán verejnej správy si nemôže svojou aplikačnou rozhodovacou činnosťou vytvoriť interne ďalšie priťažujúce alebo poľahčujúce okolnosti, pretože ak tie nie sú zakomponované aspoň demonštratívny spôsobom v zákone, nie je tu garantovaný jednak princíp legitímneho očakávania a ani právna istota.

25. Nedostatočné odôvodnenie napadnutých administratívnych rozhodnutí považuje žalobca za porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

26. Záverom žalobca uviedol, že uloženie pokuty zo strany žalovaného je zásahom do práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Ústava SR“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, publikovaný pod č. 209/1992 Zb. (ďalej len „dodatkový protokol“), ktoré garantujú každému právo vlastníť majetok a právo na ochranu vlastníctva. V tejto súvislosti žalobca poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. Pl. ÚS 12/03 zo dňa 10.03.2004, v zmysle ktorého pokuta môže za určitých okolností predstavovať zásah najmä do základného práva podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Pokutu možno považovať za zásah s ústavnoprávnymi dimenziami v prípade, ak zasahuje do majetkových pomerov jedinca so značnou intenzitou. Ak má uloženie pokuty plniť represívnu, ako aj preventívnu funkciu, potom uloženie pokuty v danej výške nebolo nevyhnutné a ani v súlade s verejným záujmom. Pokuty, rovnako ako dane a poplatky predstavujú v zásade prípustný zásah do vlastníckeho práva, čo však platí za predpokladu, že sa rešpektujú princípy právneho štátu.

III. Vyjadrenie žalovaného

27. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe navrhol žalobu zamietnuť a účastníkom konania náhradu trov konania nepriznať. Zotrvával na dôvodoch napadnutého rozhodnutia a poukázal na to, že v tomto prípade ide o žalobu, ktorou sa zjavne sleduje bezúspešné uplatňovanie práva, tak ako to predpokladá § 28 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len

„SSP“). Žalobca neuviedol také skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť napadnutých administratívnych rozhodnutí. Zdôraznil, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady ktoré nemôžu privodiť iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka (R 122/2003, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Sžo/343/2009).

28. Žalovaný uviedol, že konanie o ochrane osobných údajov a konanie o uložení pokuty predstavujú dva samostatné typy konaní, okrem iného aj z dôvodu rôznych účelov, pováh týchto konaní a z odlišného okruhu účastníkov týchto konaní. Účelom konania o ochrane osobných údajov je zistiť, či postupom prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa došlo k porušeniu práv fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov a či je potrebné pristúpiť k uloženiu sankcie podľa § 67 zákona č. 122/2013 Z.z. Účelom konania o uložení pokuty je v kontexte § 68 zákona č. 122/2013 Z.z. sankcionovať, potrestať prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa, prípadne aj inú osobu za porušenie zákonných povinností prostredníctvom sankcií stanovených zákonom č. 122/2013 Z.z. Konanie o uložení pokuty nenahrádza úlohu riadneho opravného prostriedku voči vydanému rozhodnutiu o ochrane osobných údajov. Z dikcie § 70 ods. 6 zákona č. 122/2013 Z.z. vyplýva, že rozhodnutie o uložení pokuty sa vydáva v samostatnom konaní, pričom zákon č. 122/2013 Z.z. pre toto konanie zároveň ustanovuje samostatnú lehotu na jeho rozhodnutie v odvolacom konaní, ktorá je odlišná od lehoty na rozhodnutie v konaní o ochrane osobných údajov. V zmysle novej právnej úpravy zákonom č. 18/2018 Z.z. je reflektovaná jednotnosť konania, v rámci ktorej môže žalovaný pristúpiť k uloženiu opatrení na odstránenie nedostatkov a príčin ich vzniku a zároveň môže fakultatívne uložiť pokutu. V danom konaní tak nebola porušená zásada ne bis in idem a žalobca nebol opakovane potrestaný za spáchanie správneho deliktu. Opatrenia vydávané v konaní o ochrane osobných údajov nemajú sankčnú povahu, ale slúžia ako prostriedok na odstránenie protiprávneho stavu. Vydanie rozhodnutia o uložení opatrení nevytvára prekážku rei iudicata pre konanie o uložení pokuty.

29. V ďalšom žalovaný poukázal na to, že žalobca ako prevádzkovateľ je povinný dodržiavať pri spracúvaní osobných údajov povinnosti stanovené zákonom č. 122/2013 Z.z., vrátane povinnosti stanovenej v § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z., v zmysle ktorej za bezpečnosť osobných údajov objektívne zodpovedá prevádzkovateľ. Táto zodpovednosť je zodpovednosťou objektívnou (absolútnou), teda za následok konania alebo opomenutia (za protiprávny stav). Prevádzkovateľ je povinný chrániť spracúvané osobné údaje pred ich poškodením, zničením, stratou, zmenou, neoprávneným prístupom a sprístupnením, poskytnutím alebo zverejnením, ako aj pred akýmikoľvek inými neprístupnými spôsobmi. Povinnosť podľa § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. a tejto povinnosti zodpovedajúca skutková podstata správneho deliktu podľa § 68 ods. 2 písm. c/ zákona č. 122/2013 Z.z. je formulovaná ako zodpovednosť za následok. Ak dôjde k následku predvídanému v § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z., znamená to, že prevádzkovateľ naplnil skutkovú podstatu tohto správneho deliktu, a to bez ohľadu na zavinenie. V zmysle § 68 ods. 2 písm. e/ zákona č. 122/2013 Z.z. nebola žalobcovi uložená pokuta z dôvodu, že nespĺnil niektorú z povinností bezpečnosti spracúvania osobných údajov podľa § 19 ods. 1, ods. 3 a § 20, teda tým, že nemal prijaté primerané bezpečnostné opatrenia pri spracúvaní osobných údajov zákazníkov. Žalobca síce bol povinný prijať také opatrenia, aby zamedzil úniku osobných údajov, avšak v prípade konania o uložení pokuty bola rozhodujúca skutočnosť, že bezpečnostný incident u žalobcu nastal. Žalobcovi bola uložená pokuta, pretože porušil povinnosť chrániť spracúvané osobné údaje dotknutých osôb. V prípade, ak žalobca nesúhlasil so závermi vyplývajúcimi z konania o ochrane osobných údajov, mal v danom konaní využiť riadne opravné prostriedky. Žalovaný poukázal na to, že na uloženie pokuty zákon č. 122/2013 Z.z. v § 68 stanovuje subjektívnu a objektívnu lehotu, a preto nemôže dochádzať k neprimeraným prietahom v konaní.

30. Žalovaný poukázal na § 74 zákona č. 122/2013 Z.z., ktorý upravuje poskytnutie súčinnosti žalovanému, pričom táto súčinnosť je vynútitel'ná aj pod hrozbou sankcie. Z tohto dôvodu je namietané porušenie zákazu sebainkriminácie nedôvodné. V súlade s ustálenou judikatúrou (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“ sp.zn. 6SŽ/10/2013, 3SŽ/28/2012) vyžiadanie si údajov a dokumentov, ktoré má osoba k dispozícii a ich predloženie nie je predložením dôkazu proti sebe, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta všeobecne záväzný právny predpis. Takto získané dôkazy, ktoré sa v správnom konaní môžu stať podkladom pre rozhodnutie, nie je možné považovať za nezákonné, resp. neprípustné. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok veľkého senátu Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Saunders proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 17.12.1996, podľa ktorého právo neobviňovať sám seba je primárne spojené s rešpektovaním vôle obvinenej osoby nevypovedať. Ako všeobecne uznávané pravidlo sa nevzťahuje na použitie

dokumentov, ktoré môžu byť od obvineného získané donucovaním. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. IV. ÚS 158/13.

31. Žalovaný si je vedomý toho, že má povinnosť rozhodovať v obdobných veciach rovnako a tým zachovávať právnu istotu a predvídateľnosť práva, pričom ak sa odkloní od rozhodnutia v obdobnej veci, musí tento odklon dostatočne odôvodniť. V tejto súvislosti poukázal na to, že do vydania napadnutých administratívnych rozhodnutí nezistil také porušenie zákona č. 122/2013 Z.z., ako tomu bolo v tomto prejednávacom prípade. Porušenie zo strany žalobcu považuje za najzávažnejšie za posledné obdobie, vzhľadom na rozsah neoprávnene sprístupnených osobných údajov. Žalovaný sa v administratívnych konaniach snaží prihliadať na ekonomickú silu subjektov a v prípade konania o uložení pokuty aj k ich majetkovým pomerom a pri fyzických osobách prihliada aj na ich osobné pomery. Prvoradým cieľom žalovaného je zvyšovať povedomie a šíriť osvetu o ochrane osobných údajov. Ak už žalovaný ukladá pokutu, táto má byť vzhľadom na rozsah, závažnosť a charakter zistených porušení účelná, aby nemala len represívny charakter, ale slúžila aj ako prostriedok nápravy protiprávneho stavu do budúcnosti. Pri ukladaní pokút sa uplatňuje zásada individualizácie, kedy druh, kombinácia a intenzita sankcie musí byť v konkrétnom prípade stanovená tak, aby zodpovedala všetkým okolnostiam prípadu. Žalovaný sa vysporiadal so všetkými prítiažujúcimi ako aj poľahčujúcimi okolnosťami a bezpečnostný incident vyhodnotil ako závažný. Pokuta bola uložená v rámci zákonného rozpätia s prihliadnutím na ekonomickú situáciu žalobcu vyplývajúcu z verejne dostupných ekonomických údajov. Z účtovnej závierky žalobcu pre rok 2017 vyplýva, že žalobca mal zisk vo výške 66.637.000,- € a pokuta mu bola uložená vo výške 40.000,- €. Ak existovali u žalobcu nepriaznivé pomery, ktoré by mu nedovoľovali pokutu uhradiť, mal tieto skutočnosti žalobca preukázať, čo sa nestalo. Účelom správnej pokuty je, aby páchatel správneho deliktu pocítil zodpovednosť za svoje protiprávne konanie tým, že sa uložená sankcia prejaví v jeho majetkovej sfére v takej výške, ktorá pre neho nebude zanedbateľná. K namietanému neprihliadnutiu k poľahčujúcim okolnostiam žalovaný uviedol, že plnenie zákonnej povinnosti podľa zákona č. 351/2011 Z.z. nemožno považovať za poľahčujúcu okolnosť. Kontaktovanie dotknutých osôb a poskytnutie odškodnenia taktiež podľa žalovaného nemožno vyhodnotiť ako poľahčujúcu okolnosť. Splnenie povinností uložených v rozhodnutí o ochrane osobných údajov taktiež podľa žalovaného nemožno hodnotiť ako poľahčujúcu okolnosť, ale ako povinnosť žalobcu zosúladiť svoje excesy so stavom, ktorý ustanovuje zákon č. 122/2013 Z.z.

32. K námietke absolútnej objektívnej zodpovednosti žalovaný uviedol, že povinnosť podľa § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. je spojená s objektívnou zodpovednosťou prevádzkovateľa, bez ohľadu na skutočnosť, či sa porušenia dopustil jeho zamestnanec ako oprávnená osoba. Žalovaný neskúma subjektívnu stránku – zavinenie a príčinnú súvislosť medzi konaním a následkom. S poukazom na novú právnu úpravu Nariadenia a zákona č. 18/2018 Z.z. žalovaný uviedol, že čl. 82 ods. 2 Nariadenia je skôr koncipovaný ako príklad pre tzv. vyššiu moc alebo zásah hackerov za predpokladu, že prevádzkovateľ splnil všetky objektívne očakávané bezpečnostné štandardy. Analýzu, akým spôsobom došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov mal vykonať predovšetkým žalobca ihneď po vzniku bezpečnostného incidentu a toto nemožno dávať na ťarchu žalovanému. Sankcia bola uložená za porušenie povinnosti chrániť spracúvané osobné údaje dotknutých osôb a nie za neprijatie primeraných bezpečnostných opatrení. Vykonať analýzu bezpečnostného incidentu ex post už zo strany žalovaného nebolo možné.

33. Pri tomto bezpečnostnom incidente došlo k porušeniu zákona nie len v rozsahu osobných údajov nepoživajúcich zvýšenú ochranu, ale aj spracúvaniu údajov týkajúcich sa rodného čísla. Bezpečnostný incident bol aj z tohto dôvodu vyhodnotený ako závažný. Rodné číslo v sebe skrýva aj ďalšie informácie, ktoré majú osobný charakter. Údaj o rodnom čísle je v súlade s § 78 ods. 4 zákona č. 18/2018 Z.z. chránený v rovnakej miere, ako tomu bolo za účinnosti zákona č. 122/2013 Z.z. Pokuta bola uložená predovšetkým s ohľadom na rozsah a kombináciu neoprávnene sprístupnených osobných údajov a takisto s ohľadom na počet osôb, ktorým boli tieto údaje neoprávnene sprístupnené. Žalovaný poukázal aj na to, že údaje z karty poistenca v súvislosti s elektronickým systémom zdravotníctva – ezdravie v rukách potencionálneho narušiteľa predstavujú vážny zásah do súkromného a rodinného života dotknutých osôb a môžu viesť k odhaleniu údajov o zdravotnom stave dotknutej osoby. Výpočet možných rizík s ohľadom na zneužitie osobných údajov je súčasťou medzinárodných štandardov. Porušenie zákona č. 122/2013 Z.z. môže mať potenciálne celý rad významných negatívnych dôsledkov na jednotlivcov. Riziká môžu viesť až k ujme na zdraví, majetkovej alebo nemajetkovej ujme, k diskriminácii, krádeži totožnosti alebo podvodu, finančnej strate, poškodeniu dobrého mena, strate

dôvernosti osobných údajov alebo k akémukoľvek inému závažnému hospodárskemu alebo sociálnemu znevýhodneniu. Čím sú údaje citlivejšie, tým je vyššie riziko ujmy pre dotknuté osoby. Žalovaný zohľadnil aj emočné vplyvy, akými boli podráždenie, strach a stres, ktoré vyplývali z toho, že dotknuté osoby stratili kontrolu nad ich osobnými informáciami, boli nútené vzniknutú situáciu osobitne administratívne riešiť, pričom si uvedomovali, že tieto informácie môžu byť zneužitú. V prípade neoprávneného sprístupnenia citlivých osobných údajov dochádza k vážnemu zásahu do súkromia, ktoré je garantované v čl. 19 ods. 2 ods. 3 Ústavy SR. Zásah do ústavou garantovaného práva je potrebné podľa názoru žalovaného vždy považovať za závažný.

34. V súvislosti s prešetrovaním bezpečnostného incidentu žalovaný uviedol, že ak žalobca nesúhlasil so závermi zistenými v rámci konania o ochrane osobných údajov, mal možnosť voči rozhodnutiu využiť riadny opravný prostriedok. Ak boli zistenia ohľadom činnosti programátora len predbežného charakteru, žalobca mal možnosť tieto zistenia doplniť. Žalobca však svoje zákonné právo na doplnenie dokazovania nevyužil. Správny orgán nie je povinný niekoľkokrát vyzývať účastníka konania na podanie vyjadrení, ak poskytnuté možnosti nevyužil. Od začatia konania o uložení pokuty bol žalobca neaktívny. Porušenie bezpečnosti pri spracúvaní osobných údajov, najmä pokiaľ ide o údaje patriace do osobitnej kategórie osobných údajov nemôže žalobca nijakým spôsobom zľahčovať. Bezpečnosť je jednou z kľúčových otázok pri spracúvaní osobných údajov a požaduje sa, aby prevádzkovateľ zaviedol také pravidlá a podmienky fungovania ním prevádzkovaného informačného systému, ktoré zaručia ochranu citlivých osobných údajov.

IV. Replika žalobcu

35. Žalobca v podanej replike uviedol, že v dôsledku uplatnenia zásady plnej jurisdikcie vo veciach správneho trestania je možné do súdneho prieskumu zahrnúť aj závery uvedené v rozhodnutí o uložení opatrení. Poukázal na priebeh administratívneho konania, najmä konania o ochrane osobných údajov a zdôraznil, že v priebehu konania o ochrane osobných údajov plne spolupracoval a žalovanému poskytol súčinnosť v celom rozsahu jeho požiadaviek.

36. V ďalšom žalobca poukázal na to, že medzi neoprávnené sprístupnenými údajmi sa nenachádzali žiadne výlučne osobné informácie odhaľujúce súkromie dotknutých zákazníkov, prípadne údaje odhaľujúce rasový, etnický pôvod, politické názory, náboženskú vieru a pod. Rodné číslo už od 25.05.2018 nepatrí do osobitnej kategórie osobných údajov. Žalobca poukázal aj na nezrovnalosť v odôvodnení a výroku napadnutého rozhodnutia o rozklade, keď v odôvodnení sa medzi sprístupnenými údajmi spomína aj údaj o čísle karty poistenca, avšak vo výroku sa nenachádza.

37. Žalobca poukázal najmä na to, že žalovaný si vyžiadal len v prípade A. B., ako jednej z dotknutých zákazníkov, zmluvnú dokumentáciu, ktorá bola nesprávne doručovaná. Zdôraznil, že žalovaný nepožadoval predložiť len nesprávne doručovaný dodatok, ale tiež zmluvu o poskytovaní verejných služieb, ku ktorej bol tento dodatok uzatváraný. V chybné doručovanom dodatku, sa nenachádzali osobné údaje v takom rozsahu ako v zmluve, ktorá iným zákazníkom sprístupnená nebola. Žalobca je toho názoru, že žalovaný mal vziať do úvahy aj skutočnosť, že osobné údaje jednotlivých dotknutých osôb boli sprístupnené rôznemu počtu neoprávnených príjemcov a každému z nich boli sprístupnené údaje výlučne jednej dotknutej osoby.

38. K výške uloženej pokuty uviedol, že k majetkovým pomerom páchatel'a iného správneho deliktu sa má pri rozhodovaní o výške pokuty prihliadať v zásade v prospech páchatel'a s cieľom, aby mu nebola uložená pokuta v likvidačnej výške. V jeho prípade však bola výška pokuty určená vzhľadom na jeho obrat, resp. predmet podnikania.

39. Žalobca tiež poukázal na znenie § 68 ods. 2 písm. e/ zákona č. 122/2013 Z.z., kde sa medzi § 19 a § 20 nachádza spojka „a“, čo znamená, že na naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu v oblasti bezpečnosti spracúvania osobných údajov sa vyžaduje kumulatívne porušenie alebo nesplnenie niektorej z povinností podľa § 19 ods. 1 a ods. 3 a súčasne porušenie alebo nesplnenie niektorej z povinností podľa § 20. Skutková veta, tak ako je naformulovaná v napadnutých administratívnych rozhodnutiach, však podľa žalobcu zodpovedá inej skutkovej podstate správneho deliktu, konkrétne porušeniu § 10 ods. 2 tretia veta zákona č. 122/2013 Z.z.

40. Na záver žalobca opätovne navrhol, aby správny súd priznal žalobe odkladný účinok na základe dôvodov uvedených v správnej žalobe. V podanej žalobe namietal, že týmto je ohrozená jeho deliktuálna bezúhonnosť, keďže táto je často požadovaná priamo zákonom ako kvalifikačný predpoklad zapojenia sa do rozličných podnikateľských a iných hospodárskych aktivít financovaných z verejných zdrojov. Týmto je obmedzená jeho účasť vo verejných obstarávaníach. Bez priznania odkladného účinku mu hrozia iné vážne nenapraviteľné následky, ktoré nemusia byť späté len s účinkami vyvolanými okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia. Poukázal aj na existujúcu hrozbu závažnej ujmy, ktorá ako iný právny následok nezákonnosti preskúmaných rozhodnutí, vyplýva pre žalobcu priamo z príslušných právnych predpisov.

41. Žalovaný sa k replike žalobcu nevyjadril.

V. Pojednávanie

42. V zmysle § 3 ods. 3 písm. b/ zákona č. 151/2022 Z.z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 398/2022 Z.z. (ďalej len „zákon č. 151/2022 Z.z.“) prešiel výkon súdnictva od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne sudy vo všetkých veciach, a to z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave. Z uvedeného dôvodu je spis Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6S/156/2018 vedený na Správnom súde v Bratislave pod sp. zn. BA-6S/156/2018.

43. Správny súd v Bratislave ako súd vecne a miestne príslušný podľa § 10 a § 13 SSP v spojení s § 3 ods. 3 písm. b/ zákona č. 151/2022 Z.z. rozhodol vo veci na nariadenom pojednávaní dňa 31.01.2024 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil postupom podľa § 137 ods. 3 prvá veta SSP v neprítomnosti žalobcu a v prítomnosti žalovaného. Žalobca zobral termín pojednávania na vedomie na pojednávaní dňa 29.11.2023, svoju neúčasť neospravedlnil, ani nežiadal o odročenie pojednávania.

VI. Relevantné právne predpisy

44. Podľa § 10 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. prevádzkovateľ ďalej spracúva osobné údaje bez súhlasu dotknutej osoby, ak účel spracúvania osobných údajov, okruh dotknutých osôb a zoznam osobných údajov ustanovuje osobitný zákon. Prevádzkovateľ spracúva osobné údaje len v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanovuje osobitný zákon. Spracúvané osobné údaje možno z informačného systému poskytnúť, sprístupniť alebo zverejniť len vtedy, ak osobitný zákon ustanovuje účel poskytovania, sprístupňovania alebo zverejňovania, zoznam osobných údajov, ktoré možno poskytnúť, sprístupniť alebo zverejniť, ako aj tretie strany, ktorým sa osobné údaje poskytujú, prípadne okruh príjemcov, ktorým sa osobné údaje sprístupňujú, ak tento zákon neustanovuje inak.

45. Podľa § 13 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. pri spracúvaní osobných údajov možno využiť na účely určenia fyzickej osoby všeobecne použiteľný identifikátor ustanovený osobitným zákonom len vtedy, ak jeho použitie je nevyhnutné na dosiahnutie daného účelu spracúvania. Spracúvať iný identifikátor, ktorý v sebe skrýva charakteristiky dotknutej osoby, alebo zverejňovať všeobecne použiteľný identifikátor sa zakazuje.

46. Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. za bezpečnosť osobných údajov zodpovedá prevádzkovateľ. Prevádzkovateľ je povinný chrániť spracúvané osobné údaje pred ich poškodením, zničením, stratou, zmenou, neoprávneným prístupom a sprístupnením, poskytnutím alebo zverejnením, ako aj pred akýmikoľvek inými neprípustnými spôsobmi spracúvania. Na tento účel prijme primerané technické, organizačné a personálne opatrenia (ďalej len „bezpečnostné opatrenia“) zodpovedajúce spôsobu spracúvania osobných údajov, pričom berie do úvahy najmä použiteľné technické prostriedky, dôvernosť a dôležitosť spracúvaných osobných údajov, ako aj rozsah možných rizík, ktoré sú spôsobilé narušiť bezpečnosť alebo funkčnosť informačného systému.

47. Podľa § 62 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. účelom konania o ochrane osobných údajov (ďalej len „konanie“) je zistiť, či postupom prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa došlo k porušeniu práv fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov a v prípade zistenia nedostatkov, uložiť opatrenia na nápravu, prípadne sankciu za porušenie tohto zákona.

48. Podľa § 65 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. ak úrad zistí porušenie práv navrhovateľa, fyzickej osoby v konaní bez návrhu alebo nesplnenie povinností pri spracúvaní osobných údajov ustanovených zákonom, uloží rozhodnutím prevádzkovateľovi alebo sprostredkovateľovi, aby v určenej lehote vykonal opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku; inak konanie o ochrane osobných údajov zastaví.

49. Podľa § 65 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. okrem opatrení podľa odseku 1 úrad je oprávnený ďalej uložiť opatrenia prevádzkovateľovi alebo sprostredkovateľovi, ktorými

a) zakáže spracúvanie tých osobných údajov, ktorých spracúvanie je v rozpore s ustanoveniami tohto zákona,

b) zakáže spracúvanie, ktoré je v rozpore s ustanoveniami tohto zákona,

c) nariadi odstránenie alebo likvidáciu osobných údajov v určenej lehote, ak sú alebo boli neoprávnené spracúvané,

d) uloží povinnosť prijať technické, organizačné a personálne opatrenia zodpovedajúce spôsobu spracúvania,

e) uloží povinnosť zabezpečiť vypracovanie alebo doplnenie dokumentácie alebo bezpečnostného projektu v súlade s týmto zákonom,

f) uloží prevádzkovateľovi povinnosť zmeniť sprostredkovateľa v určenej lehote, ak prevádzkovateľ vykonáva spracúvanie osobných údajov prostredníctvom sprostredkovateľa.

50. Podľa § 68 ods. 2 písm. e/ zákona č. 122/2013 Z.z. Úrad môže uložiť pokutu od 1 000 eur do 50 000 eur prevádzkovateľovi, ktorý nesplnil alebo porušil niektorú z povinností bezpečnosti spracúvania osobných údajov podľa § 19 ods. 1 a 3 a § 20.

51. Podľa § 70 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. pokutu podľa § 68 možno uložiť do dvoch rokov odo dňa, keď úrad porušenie povinnosti zistil, najneskôr však do piatich rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.

52. Podľa § 70 ods. 4 zákona č. 122/2013 Z.z. pri ukladaní pokuty alebo poriadkovej pokuty a určení jej výšky úrad prihliada najmä na závažnosť, čas trvania a následky protiprávneho konania, opakovanie takéhoto konania a mieru ohrozenia súkromného a rodinného života a na počet dotknutých osôb.

53. Podľa § 72 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak v odseku 2 nie je ustanovené inak.

54. Podľa § 11 zákona č. 18/2018 Z.z. osobné údaje musia byť spracúvané spôsobom, ktorý prostredníctvom primeraných technických a organizačných opatrení zaručuje primeranú bezpečnosť osobných údajov vrátane ochrany pred neoprávneným spracúvaním osobných údajov, nezákonným spracúvaním osobných údajov, náhodnou stratou osobných údajov, výmazom osobných údajov alebo poškodením osobných údajov.

55. Podľa § 39 ods. 1 zákona č. 18/2018 Z.z. prevádzkovateľ a sprostredkovateľ sú povinní prijať so zreteľom na najnovšie poznatky, na náklady na vykonanie opatrení, na povahu, rozsah, kontext a účel spracúvania osobných údajov a na riziká s rôznou pravdepodobnosťou a závažnosťou pre práva fyzických osôb primerané technické a organizačné opatrenia na zaistenie úrovne bezpečnosti primeranej tomuto riziku, pričom uvedené opatrenia môžu zahŕňať najmä

a) pseudonymizáciu a šifrovanie osobných údajov,

b) zabezpečenie trvalej dôvernosti, integrity, dostupnosti a odolnosti systémov spracúvania osobných údajov,

c) proces obnovy dostupnosti osobných údajov a prístup k nim v prípade fyzického incidentu alebo technického incidentu,

d) proces pravidelného testovania, posudzovania a hodnotenia účinnosti technických a organizačných opatrení na zaistenie bezpečnosti spracúvania osobných údajov.

56. Podľa § 78 ods. 4 zákona č. 18/2018 Z.z. pri spracúvaní osobných údajov možno využiť na účely identifikovania fyzickej osoby všeobecne použiteľný identifikátor podľa osobitného predpisu len vtedy, ak jeho využitie je nevyhnutné na dosiahnutie daného účelu spracúvania. Súhlas so spracúvaním všeobecne použiteľného identifikátora musí byť výslovný a nesmie ho vylučovať osobitný predpis, ak

ide o jeho spracúvanie na právnom základe súhlasu dotknutej osoby. Zverejňovať všeobecne použiteľný identifikátor sa zakazuje; to neplatí, ak všeobecne použiteľný identifikátor zverejní sama dotknutá osoba.

57. Podľa § 99 ods. 1 zákona č. 18/2018 Z.z. účelom konania o ochrane osobných údajov (ďalej len „konanie“) je zistiť, či došlo k porušeniu práv fyzických osôb pri spracúvaní ich osobných údajov alebo došlo k porušeniu tohto zákona alebo osobitného predpisu v oblasti ochrany osobných údajov, a v prípade zistenia nedostatkov, ak je to dôvodné a účelné, uložiť opatrenia na nápravu, prípadne pokutu za porušenie tohto zákona alebo osobitného predpisu pre oblasť ochrany osobných údajov.

58. Podľa § 104 ods. 1 písm. a/ zákona č. 18/2018 Z.z. Úrad môže uložiť pokutu do 10 000 000 eur, alebo ak ide o podnik do 2% celkového svetového ročného obratu za predchádzajúci účtovný rok, podľa toho, ktorá suma je vyššia, prevádzkovateľovi, vrátane orgánu verejnej moci a verejnoprávny inštitúciám, za neplnenie alebo porušenie niektorej z povinností podľa § 15, § 18, § 31 až 35, § 37, § 39 až 45, § 79 a § 109 alebo podľa čl. 8, čl. 11, čl. 25 až 39, čl. 42 a čl. 43 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) (Ú.v. EÚ L 119, 4.5.2016) (ďalej len "nariadenie (EÚ) 2016/679").

59. Podľa § 106 ods. 1 zákona č. 18/2018 Z.z. úrad ukladá pokuty a poriadkové pokuty v závislosti od okolností každého jednotlivého prípadu. Pri rozhodovaní o uložení pokuty a určení jej výšky podľa § 104 úrad zohľadní najmä

- a) povahu, závažnosť a trvanie porušenia, povahu, rozsah alebo účel spracúvania osobných údajov, ako aj počet dotknutých osôb, na ktoré malo vplyv, a rozsah škody, ak vznikla,
- b) prípadné zavinenie porušenia ochrany osobných údajov,
- c) opatrenia, ktoré prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ prijal na zmiernenie škody, ktorú dotknuté osoby utrpeli,
- d) mieru zodpovednosti prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa so zreteľom na technické a organizačné opatrenia, ktoré prijal podľa § 32, § 39 a § 42,
- e) predchádzajúce porušenia ochrany osobných údajov zo strany prevádzkovateľa alebo sprostredkovateľa,
- f) mieru spolupráce s úradom pri náprave porušenia ochrany osobných údajov a zmiernení možných nepriaznivých dôsledkov porušenia ochrany osobných údajov,
- g) kategóriu osobných údajov, ktorých sa porušenie ochrany osobných údajov týka,
- h) spôsob, akým sa úrad o porušení ochrany osobných údajov dozvedel, a najmä to, či prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ porušenie ochrany osobných údajov oznámili, a ak áno, v akom rozsahu,
- i) splnenie opatrení prevádzkovateľom alebo sprostredkovateľom, ak boli skoršie v konaní o ochrane osobných údajov uložené také opatrenia podľa § 102 ods. 1,
- j) dodržiavanie schválených kódexov správania podľa § 85 alebo vydaných certifikátov podľa § 86,
- k) prirážajúce okolnosti alebo poľahčujúce okolnosti, najmä finančné výhody alebo straty, ktorým sa zabránilo, priamo alebo nepriamo v súvislosti s porušením ochrany osobných údajov.

60. Podľa § 110 ods. 9 zákona č. 18/2018 Z.z. konanie o ochrane osobných údajov podľa doterajšieho zákona a konanie o pokute podľa doterajšieho zákona začaté a právoplatne neskončené do 24. mája 2018 sa dokončí podľa doterajšieho zákona.

61. Podľa čl. 82 ods. 3 Nariadenia prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ je zbavený zodpovednosti podľa odseku 2, ak sa preukáže, že nenesie žiadnu zodpovednosť za udalosť, ktorá spôsobila škodu.

62. Podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy SR trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatela priaznivejšie.

VII. Posúdenie vecí správnym súdom

63. V prvom rade správny súd posudzoval opätovný návrh žalobcu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Žalobca odôvodnil opätovný návrh na priznanie odkladného účinku poukazom na dôvody uvedené v správnej žalobe. Priznanie odkladného účinku správnej žalobe podľa § 185 SSP je fakultatívnym inštitútom a je plne ovládaný dispozičnou zásadou. Návrh je oprávnený podať výlučne žalobca a je potrebné ho odôvodniť zákonom predpokladanými dôvodmi (ohrozenie základných práv

alebo slobôd, hrozba značnej hospodárskej škody, hrozba závažnej ujmy na životnom prostredí, hrozba iného nenapraviteľného následku). Takýto návrh nemôže byť abstraktný, ale žalobca musí konkretizovať danú hrozbu, napríklad na určitého adresáta a jej možný dopad. Žalobca pokutu ihneď zaplatil, a tak možno konštatovať, že mu žiadna finančná škoda priamo nehrozí. Tvrdenia o poškodení dobrého mena a jeho povesti žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal a ďalšie tvrdené následky sú podmienené jeho prípadnou účasťou vo verejnom obstarávaní.

64. Správny súd konštatuje, že vo veci nie sú dané ani predpoklady na priznanie odkladného účinku správnej žalobe podľa § 185 písm. b/ SSP, pretože napadnuté rozhodnutie nemá podklad v právne záväznom akte EÚ, o ktorého platnosti možno mať vážne pochybnosti.

65. Správny súd neunikla skutočnosť, že vo veci bola najprv podaná žaloba prostredníctvom e-mailu a následne bola včas doplnená osobne do podateľne Krajského súdu v Bratislave. Porovnaním e-mailového podania a osobne doručeného podania správny súd zistil, že tieto sa mierne líšia v štylistike a členení do odsekov. Len pre ilustráciu body 241 - 252 žaloby podanej e-mailom zodpovedajú bodom 264 – 275 osobne podanej žaloby. V tejto súvislosti poukazuje správny súd na uznesenie NS SR sp.zn. 3Sžk/11/2019 zo dňa 29.01.2020, z ktorého vyplýva, že ak je formálna identita podania vo veci samej narušená iba nepodstatnou odchýlkou, tak sú podmienky podľa § 56 ods. 2 SSP vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu čl. 152 ods. 4 Ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy splnené.

66. Žaloba podaná žalobcom bola v e-mailovom a osobne doručenom podaní odlišná len v nepodstatných formálnych náležitostiach, ktoré nespôsobili odlišnosť obsahu. Z obsahu podania a zhodnosti podstatných náležitostí žaloby je zrejmé, že žalobca nemal v úmysle meniť, či doplniť podanú žalobu o nové skutočnosti, ktoré by neboli v e-mailovom podaní obsiahnuté.

67. Z meritórneho hľadiska veci k námietke žalobcu, týkajúcej sa dvoch konaní (konania o ochrane osobných údajov a konania o pokute) správny súd uvádza, že zákon č. 122/2013 Z.z. neurčuje správny orgán povinnosť viesť samostatné konanie o ochrane osobných údajov, v ktorom by zisťoval porušenie zákona a ukladal opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov, a samostatné konanie o uložení sankcie, no zároveň explicitne nestanovuje ani povinnosť viesť takéto konania spoločne. Keď žalovaný vedie popri sebe dve samostatné konania, nejde o vadu konania o uložení sankcie, ktorá by mala za následok nezákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného. Nejde ani o porušenie zásady ne bis in idem, keďže opatrenia uložené v rozhodnutí z konania o ochrane osobných údajov nemajú sankčný charakter, majú iný účel, cieľ a okruh účastníkov (navrhovateľ, prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ v konaní o ochrane osobných údajov, a prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ v konaní o pokute). Konania sú upravené ako samostatné celky v odlišných hlavách tretej časti zákona č. 122/2013 Z.z. – v tretej hlave je upravené konanie o ochrane osobných údajov (§ 62 - § 66) a vo štvrtej hlave je upravené konanie o pokute a sankcie a zverejnenie porušenia zákona (§ 67 - § 71). V konaní o ochrane osobných údajov žalovaný môže uložiť prevádzkovateľovi alebo sprostredkovateľovi vykonať opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku, zakázať spracúvanie tých osobných údajov, ktorých spracúvanie je v rozpore s ustanoveniami tohto zákona, zakázať spracúvanie, ktoré je v rozpore s ustanoveniami tohto zákona, nariadiť odstránenie alebo likvidáciu osobných údajov v určenej lehote, ak sú alebo boli neoprávnene spracúvané, uložiť povinnosť prijať technické, organizačné a personálne opatrenia zodpovedajúce spôsobu spracúvania, uložiť povinnosť zabezpečiť vypracovanie alebo doplnenie dokumentácie alebo bezpečnostného projektu v súlade s týmto zákonom, uložiť prevádzkovateľovi povinnosť zmeniť sprostredkovateľa v určenej lehote, ak prevádzkovateľ vykonáva spracúvanie osobných údajov prostredníctvom sprostredkovateľa (§ 65). V konaní o pokute môže uložiť prevádzkovateľovi alebo sprostredkovateľovi pokuty za jednotlivé skutkové podstaty správnych deliktov presne vymenované v ustanovení § 68. Skutkové podstaty správnych deliktov sa líšia od zistení v konaní o ochrane osobných údajov (§ 65 ods. 1). Ustanovenie § 70 ods. 2 zákona č. 122/2013 Z.z. stanovuje v konaní o pokute tak objektívnu ako aj subjektívnu lehotu na vydanie rozhodnutia, takže vedením dvoch samostatných konaní nemôže dôjsť ani k neprimeranému predĺžovaniu rozhodnutia o správnom delikte o uložení pokuty.

68. V konaní o ochrane osobných údajov (§ 62 - § 66 zákona č. 122/2013 Z.z.) ukončenom rozhodnutím č. 00288/2018-Os-15 zo dňa 11.05.2018 žalobca ako prevádzkovateľ vystupoval v pozícii kontrolovaného subjektu, pričom skutočnosti, ktoré boli predmetom konania, neboli trestnej povahy a výsledkom konania bolo uloženie opatrení na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku

(§ 65). Predmetné rozhodnutie môže slúžiť len ako podklad pre konanie o správnom delikte (konanie o uložení pokuty ukončené druhostupňovým administratívnym rozhodnutím č. 00309/2018-Op-6 zo dňa 23.07.2018 napadnutým správnu žalobou v predmetnej právnej veci), ktoré už je trestnej povahy. V konaní o uložení pokuty však musia byť preukázané všetky znaky skutkovej podstaty správneho deliktu, pričom správny orgán sa musí vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami obvineného. Rozsah práv a povinností správneho orgánu a účastníka konania sa v konaní, ktoré má charakter trestného konania, líši od iných správnych konaní, ktoré nemajú charakter trestného konania. Vo vzťahu k správne trestaniu je jednou z najvýznamnejších zásad právo na spravodlivý proces a účastník konania má právo byť vypočutý, má právo na prístup k informáciám, právo na označenie dôvodov rozhodnutia a právo na informáciu o opravných prostriedkoch. Správne sankcie a podmienky, podľa ktorých môžu byť uložené, musí upraviť zákon, nepripúšťa sa retroaktivita, ale ak nadobudne po spáchaní činu účinnosť predpis, ktorý umožňuje uložiť miernejšiu sankciu, má byť skutok posudzovaný podľa tej právnej úpravy, ktorá je pre páchatel'a výhodnejšia, má byť uplatňovaná zásada *ne bis in idem* a konanie má byť uskutočnené v primeranej lehote. Účastník konania musí byť oboznámený s dôvodmi konania a má mu byť poskytnutý primeraný čas na prípravu, pričom musí byť oboznámený s dôkazmi v konaní. Taktiež má právo vyjadrovať sa ku každej veci. Rozhodnutie, ktorým sa ukladá sankcia má byť riadne odôvodnené a preskúmateľné nezávislým a nestranným súdom.

69. Skutočnosť, že rozhodnutím o uložení opatrení č. 00288/2018-Os-15 zo dňa 11.05.2018 vydanom v konaní o ochrane osobných údajov boli skonštatované nedostatky u žalobcu, nezakladá bez ďalšieho vinu žalobcu v konaní o pokute. O vine za spáchanie správneho deliktu možno rozhodnúť len v konaní, v ktorom možno uložiť pokutu (§ 68 ods. 2 písm. e/ zákona č. 122/2013 Z.z.). Konanie o ochrane osobných údajov bolo v tomto prípade ukončené rozhodnutím o uložení opatrení, bez uloženia pokuty. Žalobca toto rozhodnutie o uložení opatrení akceptoval, keďže voči nemu nepodal žiadny opravný prostriedok. Rozhodnutie o uložení opatrení č. 00288/2018-Os-15 zo dňa 11.05.2018 nepredstavuje prekážku rozhodnutej veci vo vzťahu ku konaniu a rozhodnutiu o pokute. Opačný prístup by bol v rozpore s princípmi správneho trestania a porušením práva obvineného na obhajobu (obdobne rozsudok NS SR sp.zn. 8Asan/30/2020 zo dňa 26.05.2021).

70. Žalobca namietal aj porušenie zásady neobviňovať sám seba tým, že bol nútený poskytnúť žalovanému súčinnosť pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty. Zásada neobviňovať seba samého je zakotvená v trestnoprávnej úprave a je primárne spojená s rešpektovaním vôle obvinenej osoby nevyповeдаť. Ako všeobecne uznávané právo nevzťahuje sa na použitie dokumentov, ktoré môžu byť od obvineného získané donútením alebo prostredníctvom zákonom zakotvenej súčinnosti s orgánmi štátu. Rôzny režim získavania dôkazov z hľadiska práva neobviňovať sám seba sa opiera o odlišný charakter výpovede a iných dôkazov. Tieto („iné“) dôkazy existujú objektívne, nezávisle na vôli obvineného zo správneho deliktu, pri ich získavaní sa síce postupuje proti jeho vôli, nevyžaduje sa však po ňom jeho aktívna výpoveď. Naproti tomu výpoveď, slovo, neexistuje objektívne, ale subjektívne, na ktoré už potom možno aplikovať aj právo neobviňovať sám seba. Obdobnú situáciu riešil aj ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 158/13, kedy orgány štátu sú oprávnené požadovať predloženie listinných dôkazov dôležitých pre (administratívne) trestné konanie, týkajúce sa činnosti presne označenej obchodnej spoločnosti, a to aj pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty. Vyžadovanie súčinnosti od žalobcu podľa § 3 ods. 2 SP nie je predložením dôkazu proti sebe nemu samému, ale poskytnutím informácií o svojej činnosti, s ktorým počíta SP aj zákon č. 122/2013 Z.z.; ako už bolo uvedené, právo neobviňovať sám seba je primárne spojené s rešpektovaním vôle obvinenej osoby nevyповeдаť (rozsudkom veľkej komory ESLP zo 17. 12. 1996 vo veci Saunders proti Spojenému Kráľovstvu, sťažnosť č. 19187/91). Zatiaľ čo dokumenty, listiny existujú objektívne a nezávisle na vôli obvineného, naproti tomu výpoveď objektívne, nezávisle na vôli obvineného, neexistuje. K porušeniu práva žalobcu neobviňovať samého seba preto neprišlo a žalovaný postupoval v súlade s § 3 ods. 2 SP.

71. Rovnako je potrebné poukázať i na judikatúru ESLP, predovšetkým na tie prípady, keď vnútroštátne právo stanovuje povinnosť poskytnúť štátnym orgánom určité informácie, pričom za nerešpektovanie tejto povinnosti hrozí subjektu uloženie sankcie. Podľa ESLP právo neobviňovať sám seba nejde až tak ďaleko, aby zahŕňalo napr. právo podať daňové priznanie. Privilégium nebyť nútený k vlastnému sebaobviňovaniu, nie je podľa ESLP možné vykladať tak, že ide o poskytnutie určitej imunity pre činy motivované snahou vyhnúť sa sankcionovaniu (bližšie pozri napr. rozsudky Allen proti Spojenému kráľovstvu zo dňa 10.09.2002; Elomaa proti Fínsku zo dňa 21.04.2009; O' Halloran a Francis proti Spojenému kráľovstvu).

72. Žalobca namietal porušenie princípu legitímnych očakávaní a poukázal na odklony v rozhodovacej činnosti žalovaného čo sa týka výšky uložených pokút. Správny súd uvádza, že v tomto súdnom konaní nie je oprávnený preskúmať iné rozhodnutia žalovaného, ktoré môžu byť založené na odlišnom skutkovom stave veci. Žalobca navyše ani neuviedol, v čom konkrétne by mali byť rozhodnutia, na ktoré poukázal, podobné s rozhodnutím o pokute vydaným voči nemu. S legitímnym očakávaním úzko súvisí zákaz prekvapivých rozhodnutí, keď správne orgány sa nemôžu bez náležitého odôvodnenia a poskytnutia možnosti účastníkovi konania oboznámiť s podkladmi rozhodnutia, odchýliť od doterajšej rozhodovacej praxe. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že hoci z legitímnych očakávaní v pomere k správnym rozhodnutiam možno správne predpokladať určitú istotu účastníkov, že o ich veci bude rozhodnuté obdobne ako vo veci skutkovo a právne podobnej, legitímne očakávania sa nedajú absolutizovať. Dotknuté osoby sa nemôžu účinne dovolávať nemennosti rozhodovacej činnosti verejnej správy, bez zohľadnenia skutku, závažnosti porušenia povinnosti, pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a podobne. Správny súd poukazuje na to, že preventívna úloha postihu nespočíva iba v účinku voči žalobcovi (individuálne pôsobenie). Postih musí mať silu odradiť od nezákonného postupu aj iných nositeľov rovnakých zákonných povinností (generálne pôsobenie). Tento účinok potom môže vyvolať iba postih zodpovedajúci významu chráneného záujmu. V prípade, ak ide o finančný postih, musí byť tento citeľný v majetkovej sfére delikventa, a teda musí v sebe obsahovať aj zložku represívnu. V opačnom prípade by totiž postihu delikventa chýbal akýkoľvek zmysel (napríklad rozsudok Mestského súdu v Prahe zo 16. novembra 2004, č.j. 10 Ca 250/2003-48).

73. Správny súd zdôrazňuje, že potreba účinne sankcionovať protiprávne konania naplňujúce skutkové podstaty iných správnych deliktov vyplýva pre Slovenskú republiku taktiež z práva Európskej únie. V mnohých prípadoch totiž ide o postih za porušenie povinností uložených právnymi predpismi a prijatými na úrovni Európskej únie, a to buď priamo (nariadenia Únie), alebo nepriamo, na základe vnútroštátnych právnych predpisov transponujúcich smernice. Súdny dvor Európskej únie pritom vždy zdôrazňuje povinnosť členských štátov postihovať porušenie povinností plynúcich z únieového práva dostatočne efektívnymi sankciami a zaistiť tak „užitočný účinok“ (l'effet utile) únieového práva. Uložené sankcie tak musia mať podľa Súdneho dvora Európskej únie dostatočne odradzujúci účinok, a to tak z hľadiska prípadnej recidívy zo strany samotného delikventa, ako aj z hľadiska ostatných subjektov (napríklad rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 1983, C-100/80 až 103/80, SA Musique Diffusion française a iní proti Komisii Európskych spoločenstiev, bod 106).

74. K námietke týkajúcej sa absolútnej objektívnej zodpovednosti za správny delikt správny súd uvádza, že v právnej úprave zákona č. 122/2013 Z.z. neboli upravené žiadne liberačné dôvody, na ktoré by mohol žalovaný správny orgán prihliadať. Nariadenie v čl. 82 ods. 3 obsahuje liberačný dôvod, avšak tento je možné vykladať ako vyššiu moc, prípadne inú skutočnosť nezávislú od činnosti páchatela správneho deliktu. Bezpečnostný incident sa stal v informačnom systéme, ktorý využíva žalobca, nenastala žiadna nepredvídateľná alebo neodvratiteľná okolnosť zvonku, ktorá by tento systém narušila, a preto nemožno dospieť k záveru, že za vzniknutú situáciu nenesie zodpovednosť a nemohol ju nijakým spôsobom ovplyvniť. Na konkrétne okolnosti prípadu žalovaný prihliadal, keďže pri ukladaní sankcie zohľadnil závažnosť, čas trvania a následky protiprávneho konania, opakovanie takéhoto konania, mieru ohrozenia súkromného a rodinného života, počet dotknutých osôb, ako aj počet neoprávnených osôb, ktorým bola chybné doručená dokumentácia.

75. K námietke žalobcu, že skutková veta tak, ako je formulovaná v napadnutých administratívnych rozhodnutiach zodpovedá inej skutkovej podstate správneho deliktu spočívajúceho v porušení § 10 ods. 2 tretia veta zákona č. 122/2013 Z.z. správny súd uvádza, že ustanovenie § 10 zákona č. 122/2013 Z.z. sa týka spracúvania osobných údajov bez súhlasu dotknutej osoby, o čom svedčí nadpis k tomuto paragrafu. V prejednávanom prípade však nešlo o spracúvanie osobných údajov bez súhlasu dotknutých osôb, preto je táto námietka žalobcu bezpredmetná. Rovnako námietku týkajúcu sa § 68 ods. 2 písm. e/ zákona č. 122/2013 Z.z., že pre naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu má byť súčasne nesplnená povinnosť podľa § 19 ods. 1, ods. 3 a § 20 správny súd považoval za nedôvodnú, keďže v § 68 ods. 2 písm. e/ zákona č. 122/2013 Z.z. je jednoznačne ustanovené, že ide o nesplnenie niektorej z povinností uvedených v § 19 ods. 1, ods. 3 a § 20, teda nevyžaduje ich kumulatívne splnenie na vyvodenie zodpovednosti za správny delikt a uloženie sankcie zaň.

76. Zásadnou otázkou, ktorú bolo potrebné posúdiť, bola nezameniteľnosť skutku, ktorý je uvedený vo výroku napadnutých administratívnych rozhodnutí. Správne orgány oboch stupňov spojili správny delikt, týkajúci sa A. B. so zvyšnými 22 dotknutými osobami. Týchto 22 dotknutých osôb však správne orgány neidentifikovali menom, priezviskom ani presným bydliskom. Identifikovali ich len mestom, kde majú tieto osoby byvať. Správne orgány neuviedli, koľkým neoprávneným osobám, boli doručené údaje dotknutých osôb. V prípade, ak sa žalovaný rozhodol spojiť všetky osoby do jedného konania, bolo potrebné postupovať tak, ako pri A. B., teda meno, priezvisko, bydlisko. Žalovaný mal tiež pri jednotlivých dotknutých osobách uviesť počet zákazníkov, ktorým boli neoprávnené doručené ich osobné údaje a o akú kategóriu osobných údajov išlo. Skutok tak, ako je uvedený v napadnutých administratívnych rozhodnutiach nie je presne špecifikovaný a je zameniteľný s iným skutkom, inými dotknutými osobami a inými neoprávnené sprístupnenými osobnými údajmi inému počtu osôb, čo je neprípustné, ak má byť riadne vyvodená zodpovednosť voči konkrétnemu subjektu (žalobcovi ako prevádzkovateľovi).

77. Výrok rozhodnutia totiž predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania. Pokiaľ aj zákonodarca výslovne v právnej norme neuvádza, že súčasťou výroku o uložení sankcie je uvedenie skutku (správneho deliktu), na základe ktorého sa účastníkovi sankcia ukladá, je povinnosťou správneho orgánu uviesť skutok, ktorým sa účastník dopustil správneho deliktu (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžo/255/2010 zo dňa 22.06.2011).

78. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. To možno zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na odlíšenie skutku od iných skutkov. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámeny skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom treba odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak sú tieto náležitosti uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania, a len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok možno vynútiť exekúciou (rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/28/2007 zo dňa 06.03.2008, sp. zn. 3Szd/9/2009 zo dňa 05.11.2009). Napadnuté rozhodnutie žalovaného uvedené atribúty nespĺňa, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

79. Správny súd vyhodnotil ako dôvod na zrušenie napadnutých administratívnych rozhodnutí aj nedostatočne zistený skutkový stav, ktorý spočíva v tom, že žalovaný pri zvyšných 22 dotknutých osobách neskúmal, čo konkrétne zo zmluvnej dokumentácie bolo nesprávne doručené neoprávneným osobám. Rozsah osobných údajov, ktoré sú zahrnuté v zmluve a v dodatku sa mierne líšia (rodné číslo, dokumentácia, atď.), a preto tu môže byť sledovaná iná kategória osobných údajov, čo má vplyv aj na závažnosť porušenia povinnosti.

80. Správny súd považoval za podstatné porušenie procesných práv žalobcu nenariadením ústneho pojednávania v sankčnom konaní, napriek tomu, že to namietal v podanom rozklade zo dňa 14.06.2018. Nemožno prisvedčiť argumentu žalovaného, že nariadením ústneho pojednávania by došlo k porušeniu jednej zo základných zásad správneho konania, a to rýchlosti a hospodárnosti konania. Konanie na správnom orgáne druhého stupňa tvorí jeden celok s konaním v prvom stupni. Žalovanému nič nebránilo, aby ústne pojednávanie nariadil aj v druhom stupni, kde mohol žalobca predniesť svoje návrhy ešte pred podaním žaloby na súd, prípadne návrhy na doplnenie dokazovania. Orgán druhého stupňa je oprávnený aj z vlastného podnetu vykonať nové dôkazy (§ 59 ods. 1 SP), pričom na nariadenom ústnom pojednávaní mohol žalobca navrhovať aj iné dôkazy, s ktorými by sa musel správny orgán druhého stupňa vysporiadať. V prípade, ak by odvolací orgán nereagoval na návrhy účastníka konania, môže to byť dôvodom pre zrušenie rozhodnutia správnym súdom. Žalobca sa v podanom rozklade výslovne domáhal nariadenia ústneho pojednávania, a preto nenariadením ústneho pojednávania došlo k vade, ktorá má vplyv na zákonnosť rozhodnutia s prihliadnutím na skutočnosť, že ide o sankčné konanie, v ktorom má byť dotknutému subjektu umožnené predniesť svoju obranu, a to nielen v písomnej forme, ale aj ústnej forme, ak o ňu žiada.

81. V preskúmvanej veci bolo podstatnou skutočnosťou pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného aj porušenie zákazu retroaktivity. V zmysle čl. 50 ods. 6 Ústavy trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatela priaznivejšie. Ide o zásadu trestania, ktorá sa aplikuje aj v administratívnom trestaní. Vzhľadom na zmenu právnej úpravy realizovanej zákonom č. 18/2018 Z.z. sa zmenil rozsah sadzby administratívnej sankcie, ktorá je aj v zmysle rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSS SR“) sp.zn. 8Asan/29/2020 zo dňa 24.02.2022 miernejšia. V tomto prípade nastala skutočnosť, keď nebolo úplne jednoznačné, či je nová právna úprava pre páchatela priaznivejšia. Pôvodne vymedzený rozsah pokuty v zákone č. 122/2013 Z.z. (od 1.000, € do 50.000,- €), ktorú bolo možné za správny delikt uložiť, sa zákonom č. 18/2018 Z.z. zmenil tak, že sa síce znížila spodná hranica pokuty, no zároveň sa zvýšila horná hranica pokuty, v dôsledku čoho má orgán verejnej správy ešte väčší rozsah diskrečnej právomoci pri jej ukladaní (pokuta v rozsahu od 0,- € do 10.000.000,- €). Uloženie sankcie – pokuty za porušenie ustanovení zákona č. 18/2018 Z.z., resp. Nariadenia, je v § 104 ods. 1 písm. a/ zákona č. 18/2018 Z.z. formulované ako možnosť bez stanovenia jej minimálnej výšky, čo možno považovať za liberálnejšie. Takáto právna úprava môže pre žalobcu v konečnom dôsledku znamenať priaznivejšie rozhodnutie. Žalovaný v napadnutom druhostupňovom rozhodnutí uviedol, že v prípade, ak by na prejednávajúcu vec aplikoval zákon č. 18/2018 Z.z., rozpätie sadzby by bolo až do výšky 10.000.000,- €, prípadne ak ide o podnik do 2 % celkového svetového ročného obratu za predchádzajúci účtovný rok. Z tohto žalovaný vyvodil záver, že zákonom stanovená horná hranica je pre žalobcu priaznivejšia podľa zákona č. 122/2013 Z.z. Správny súd v tomto smere pripomína, že žalovaný by mohol v zmysle čl. 50 ods. 6 Ústavy aplikovať neskorší zákon len ak je to pre páchatela priaznivejšie, čiže nemohol by uložiť pokutu nad hornú hranicu stanovenú zákonom č. 122/2013 Z.z., keďže uloženie vyššej pokuty ako 50.000,- € by už nebolo pre páchatela priaznivejšie. Rovnako NSS SR v rozsudku sp.zn. 8Asan/29/2020 zo dňa 24.02.2022 uviedol, že v § 106 ods. 1 zákona č. 18/2018 Z.z. zákonodarca poskytol širší výpočet osobitných okolností, na ktoré má žalovaný prihliadať pri ukladaní pokuty v porovnaní so zákonom č. 122/2013 Z.z., v záujme individualizácie uloženia sankcie, čo rovnako môže pre žalobcu znamenať priaznivejšie rozhodnutie. Aj tu platí rovnaký postup, ak by mal širší výpočet osobitných okolností znamenať prísnejšie rozhodnutie pre žalobcu, tento postup nemožno použiť, keďže v súlade s čl. 50 ods. 6 Ústavy SR sa neskorší zákon č. 18/2018 Z.z. aplikuje len vtedy, ak je to pre páchatela priaznivejšie, čo je prípad aj v predmetnej právnej veci.

82. Žalobca tiež namietal, že uloženou pokutou bolo zasiahnuté do jeho práva vlastníť majetok podľa čl. 20 Ústavy SR, v zmysle ktorého odsekov 1, 4 a 5: „Každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje. Vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu. Iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.“ Pokuty sú v sankčných konaniach ukladané na základe zákonom stanovených podmienok ako sankcia z konkrétne, zákonom pomenované porušenie povinnosti.

83. Vychádzajúc z uvedených záverov správny súd konštatoval dôvodnosť námietok žalobcu, a preto zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 23.07.2018, ako aj prvostupňové rozhodnutie žalovaného zo dňa 29.05.2018 podľa § 191 ods. 1 písm. c/, d/, e/, g/ v spojení s § 191 ods. 3 písm. a/ SSP, keďže vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, nepreskúmateľnosť z hľadiska nepresnosti výroku rozhodnutia, zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej a v zmysle § 191 ods. 4 SSP vrátil vec správnomu orgánu prvého stupňa na ďalšie konanie.

84. Právnym názorom, ktorý vyslovil správny súd v zrušujúcom rozsudku, je orgán verejnej správy v ďalšom konaní viazaný. Ak orgán verejnej správy v ďalšom konaní nepostupoval v súlade s právnym názorom správneho súdu a správny súd opätovne zrušil rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy z tých istých dôvodov, môže správny súd i bez návrhu v zrušujúcom rozsudku uložiť orgánu verejnej správy pokutu § 191 ods. 6 SSP. V ďalšom konaní bude povinnosťou

správneho orgánu na základe zistených skutočností opätovne posúdiť prejednanú vec. Bude sa zaoberať tým, ktorý právny predpis má na prejednanú vec aplikovať v zmysle čl. 50 ods. 6 Ústavy SR. Doplní skutkový stav o skutočnosti týkajúce sa zvyšných 22 dotknutých osôb, dostatočne špecifikuje skutok vo výroku administratívneho rozhodnutia tak, aby skutok nebol zameniteľný s iným konaním, a na prejednanie správneho deliktu nariadi ústne pojednávanie, kde sa bude zaoberať návrhmi žalobcu. Vo veci následne rozhodne a svoje rozhodnutie odôvodní, tak aby bolo preskúmateľné.

85. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 167 SSP a úspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči neúspešnému žalovanému. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

86. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote 30 dní (§ 493e SSP v spojení s § 443 ods. 2 písm. a/ SSP v znení účinnom do 30.6.2023) od jeho doručenia na Správny súd v Bratislave. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (písm. a/); ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c/ a d/ (písm. b/); je žalovaným Centrum právnej pomoci (písm. c/).